66e jaargang. — N° 88 Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 18 October 1913.

Men schrijft in te Tongeren bij **H. Collée**, uitgever en eigenaar van dit blad.

DE POSTRIJDER verschijnt s woensdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

Telefoon N° 12

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Twee maal per week, 4 fr. per jaar
Een maal » 3 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

EERSTE BLAD

Doet uwe huurceelen enregistreeren.

Wij deelen hieronder eenige inlichtingen mede, ons verstrekt door het Ministerie van geldwezen, over het enregistreeren der huurceelen. Daar zij iedereen aanbelangen, roepen wij er de aandacht van al de lezers op in. Ziehier :

Wanneer het huurceel bij onderhandsche akte is opgemaakt, zooals algemeen gebeurt, kan de huurder door eenen nieuwen eigenaar onmiddellijk uit het huis gezet worden, als de oude eigenaar zijn huis verkoopt en wanneer de huurder niet de voorzorg genomen heeft zijn huurceel te laten enregistreeren. Dit blijkt uit artikel 1743 van het burgerlijk wetboek.

Tot hiertoe hebben belanghebbenden in het algemeen liever dit risico geloopen dan de betrekkelijk hooge rechten te betalen, die de pleegvormen van het enregistreeren vroeg.

Nu, door de nieuwe wet van 30 Augustus 1913, kan de huurceel aan zeer geringe rechten geënregistreerd worden :

50 centiemen als de huurprijs geen 500 frank te boven gaat ;

1 frank voor huurprijzen van 500 tot 2000 frank ;

2 frank voor huurprijzen van 2000 tot 10,000 frank ;

3 frank welke ook de huurprijs boven de 10,000 frank weze.

Iedere huurder kan dus van heden af, tegen een gering recht, de zekerheid opdoen dat zijne huurceel volledige kracht van uitvoering bezit.

Er is beter : allen die voor de wet van 30 Augustus een huurceel aangingen, kunnen tot 14 Maart 1914, de zaak in orde brengen en genieten van het door de nieuwe ingevoerde gunsttarief.

Voegen wij er bij dat het nog onder een ander oogpunt wijs en voorzichtig is zijn huurceel te doen enregistreeren.

Voortaan zal ieder, die niet binnen de drie maanden van het aangaan eener huur, zijn huurceel niet aan de registratie-pleegvormen onderwerpt, strafbaar zijn met eene boete van 25 fr. Die boet zal niet alleen den huurder, maar ook den eigenaar treffen.

— NOG ALTIJD DE PACHTEN. — Eenige onzer lezers, die volgens plaatselijke gebruiken hun goed verhuren zonder pachtbrief, vragen ons of zij nu door de nieuwe wet verplicht zijn een geschreven pacht te maken.

Ziehier ons antwoord : Volgens het ontwerp der regeering werden al de pachten aanzien als schriftelijk gedaan. Deze overdreven schikking is door de Middenafdeeling der Kamer verworpen, dank aan de tusschenkomst van den heer Woeste. De minister van financies heeft niet aangedrongen en gemelde schikking werd niet behouden. Het registratierecht is alleen toepasselijk voor de geschreven huurkontrakten en raakt bijgevolg de ongeschreven pachten niet. Deze laatsten blijven geldig en worden, gelijk vroeger, door de plaatselijke gebruiken geregeld.

In de Kamerzitting van 20 Augustus laatstleden, zegde M. Levie, minister van financies : « De kleine buitenlieden die, zooals het in zekere streken van het land nog het gebruik is, mondelings huurkontrakten sluiten, hebben niets te vreezen. De lieden die zulke pacht aangaan zullen bijgevolg niet verontrust of vervolgd worden ».

Wij denken aan onzelezers alle noodige inlichtingen over de kwestie der registratie der huurpachten verschaft te hebben, en duidelijk aangetoond dat alleen de geschreven huurceelen onder de toepassing der nieuwe wet vallen.

De Kiezingen van 1914

Wij lezen in de « *Gazette van Bruege* » :

« Rond Februari 1912 drukten wij dat de katholieke meerderheid van 6 stemmen, zou rijzen tot minstens 10 stemmen en zeer waarschijnlijk tot 12. Men loech er mée Laatst lacht, best lacht, en, wij kwamen tot 16.

» En hoe legt het zich aan om te zijn in 1914?

» Gij zult er misschen mée lachen, maar wij zullen 't algelijk zeggen. De katholieke meerderheid zal na de kiezing van 1914, zijn : 22 stemmen. Wij zullen dus drie zetels ontnemen aan onze tegenstrevers. Waar dat? Er is kiezing in Limburg, Luik, Henegouwen en Oost-Vlaanderen.

» In Limburg en Luik zal de toestand blijven gelijk hij nu is.

» In Henegouwen zullen wij den verloren zetel van Soignies weerwinnen.

» In Oost-Vlaanderen zullen wij bijwinnen één zetel te Gent, die wij verleden jaar dicht bij hadden en te Aalst den zetel van M. Pierre Daens, die ook al niet veel meer over had.

» Wil dat zeggen, dat wij mogen slapen ?

» In 't geheel niet ; dat zullen wij bekomen met duchtige werken gelijk verleden jaar en op de volgende voorwaarden :

» 1° Dat de katholieken hen niet laten foppen door de lawijdmakers en kost wat kost de schoolwet doordrijven tusschen hier en korte weken ;

» 2° Dat de wet op de sociale verzekeringen zoo gauw mogelijk gestemd worde ;

» 3° Dat men de kiezingen van den 4de Zondag van Mei brenge op den 1ste Zondag van Mei, opdat de Franschmans van het arrondissement Gent en 't land van Aalst kunnen deelnemen aan de kiezing. Dat men het beproeve en gij zult zien dat M. Pier Daens, die bolt en stoft, dat de Franschmans zijn volk zijn, zal buitengewijferd worden, en dat bijzonderlijk door de beeten- en oogstwerkers van 't land van Aalst, die veel meer dan men het wel peist, verstaan dat M. Pier Daens een lawijdmaker is zonder werken, terwijl de katholieken hunne belangen ter herte nemen.

» Wij zullen daar nu van zwijgen en naaste jare zien. »

Godsdienstonderwijs.

De geuzengazetten spannen alle middelen in om te bewijzen dat het godsdienstonderwijs niet in de school zou moeten gegeven worden.

Dat kan hun gedacht zijn ; maar andere menschen kunnen ook andere gedachten hebben.

Waarom zouden wij, katholieken, die het anders willen, ons moeten onderwerpen aan de onzijdigen, die de zeer, zeer kleine meerderheid uitmaken.

Dat zij voor hunne kinderen scholen verlangen en krijgen waar men noch van God noch van hemel, noch van hel, noch van engel of duivel spreekt, — goed !

Maar voor anderen ook scholen gelijk die anderen willen.

Elk zijn goesting.

De officiele onderwijzers hebben eenen wensch geuit ten voordeele van de afschaffing van het godsdienst-onderwijs in de school.

Antwoord : De onderwijzers hebben daarin niets te zien. Het is de zaak der ouders

De onderwijzers welke geen godsdienst-onderwijs willen geven, zullen in scholen gaan waar men er geen geeft — maar de ouders moeten vrij blijven scholen te hebben en te kiezen waar men onderwijs geeft gelijk ZIJ — ouders — verkiezen.

Let op, 't is nu tijd !

Kiezers ! let op, 't is nu tijd,
Zorgt dat gij in regel zijt
Met kiezerslijst ! — Reclameert
Zoo u soms een stem mankeert,
Als g'er later over spreekt
En de fout op and'ren steekt,
Och, gedenkt dan toch met spijt
Dat gij zelf in foute zijt.

FALINGEN

De handelsrechbank van Brussel heeft het verslag uitgegeven over hare werkzaamheden gedurende het rechterlijk jaar 1912-1913, zegt het Fondsenblad.

Een belangrijk deel van dat verslag handelt over falingen of faillieten in den laatsten tijd in groote mate is aangegroeid.

In het rechterlijk jaar 1907-1908 werden er 136 faliegen uitgesproken ; in het laatste dienstjaar 253, — bijna het dubbele.

Het verslag zoekt de oorzaken op van dezen toestand, ten einde de middelen te kunnen vinden om meer falingen te voorkomen.

Als oorzaken somt het op : de onrustige politieke toestand in Europa ; de Balkanoorlog ; de algemeene werkstaking ; de duurte van het leven ; de lichtzinnigheid en de onervarenheid van sommige personen die eenen handel aangaan, en het gemakkelijk krediet dat sommige groothandelaars aan den eerste den beste toestaan.

* * *

De algemeene werkstaking heeft voor sommige handelaars zeer erge gevolgen gehad.

Wij hebben erop gewezen voor de werkstaking dat de stilstand van werk gedurende eenige dagen rampvol zou zijn ; het was op die manier dat zij de burgerij wilden overhalen met haar het algemeen stemrecht te eischen.

Door de algemeene werkstaking zijn verscheidene miljoenen aan dagloonen verloren, en de werklieden hebben noodzakelijkheid, het betalen van schulden en het aankoopen van eetwaren, kleeren enz. moeten uitstellen en soms... vergeten.

De Burgerij zal de socialisten bijzonder dankbaar zijn voor de algemeene werkstaking.

De wankelende politieke toestand is voorzeker bijzonder nadeelig voor den handel, maar dat vooral voor den grooten handel.

Het verkoopen van schoenen, het zetten, schilderen enz. van een huis lijden daardoor maar van verre en in mindere mate.

En nochtans zijn het kleine neringdoeners die meest tot faling komen.

Het is hier dat de onbezonnenheid, gebrek aan ondervinding en aan kapitaal de oorzaak zijn van dien ondergang.

We zouden er mogen bijvoegen dat gebrek aan werklust ook eene voorname rol spelen.

Er zijn menschen die meenen dat handel drijven een middel is om te bestaan, om veel geld te verdienen en om er veel te kunnen verbeteren zonder veel te werken.

Dat het bij zulke menschen op eene misrekening uitloopt, is niet te verwonderen.

Wij hebben gezien, en heel dikwijls gezien, dat menschen die eenen bloeienden handel hadden overgenomen, het huis tot verval brachten, en arm werden daar waar hunne voorgangers fortuin hadden gemaakt. Om zoo te zeggen altijd, was het omdat de voorgangers druk gewerkt hadden en dat de opvolgers op hunne stoefkens wilden leven.

Neen zoo gaat het niet in de wereld. Iedereen die onze groote nijveraars, handelaars, notarissen, advocaten, geneesheeren, hoogleeraren van nabij kent, weet dat die menschen hun brod niet in ledigheid eten, dat zij werken en hard werken, al is het niet met eenen hamer, bijl, zaag, beitel, enz.

Menschen die werken al is hun bedrijf nederig, hunne geleerdheid klein, komen gewoonlijk aan hun brood.

* * *

Er is nochtans een middel dat de kleine burgers en neringdoeners grootelijks zou beoordeelingen : het ware eene wet welke zou toelaten de kleine schuldvorderingen met kleine kosten te doen binnenkomen.

Zulke wet zou wellicht menige faling voorkomen.

BUITENLAND

Engeland.

VREESELIJKE MIJNRAMP. — *931 mijnwerkers beloken.* — Dinsdag morgend, rond 8 ure, had er in de mijn van Senghenydd, bij Cardiff, in Zuid-Wales, eene vreeselijke ontplofling plaats.

931 mijnwerkers waren op dit oogenblik in de mijn werkzaam. De ingang der mijn en de machienen werden vernield en het ophaaltoestel der kolen werkte niet meer.

In de mijn moeten zich aanzienlijke afstortingen voorgedaan hebben.

REDDINGSPLOEGEN AAN HET WERK.

Bij het uithorsten van de ramp had men geen de minste hoop meer de 931 opgeslotenen nog te kunnen redden.

511 MIJNWERKERS GERED.

Rond den middag waren er reeds 511 mijnwerkers doorde reddingsploegen bovengehaald. Verscheidene hunner werden gewond.

BEDOLVEN.

Volgens de optelling van dinsdag avond, ontbraken er nog 414 mijnwerkers. Zes lijken werden ook bovengehaald.

Het vuur woedt geweldig op sommige plaatsen in de mijn.

De reddingsploegen konden, ten gevolge van den rook niet meer neerdalen.

Men heeft alle hoop verloren de ingeslotenen ter hulp te komen.

NADERE BIJZONDERHEDEN.

Een telegram uit Londen meldt dat de ramp voorvisel te Soughenwood, op tien mijlen van Cardiff. Door de ontplofling werden al de gebouwen vernield aan den ingang der putten. Er waren 740 werklieden in de mijn. De hoofdingenieur, M. Schaw, richtte seffens den reddingsdienst in en daalde in de mijn langs eenen naburigen put.

De kolonel Pearson algemeen mijninspekteur van het rijk, is per automobiel naar de plaats der ramp vertrokken.

Al de geneesheeren van den omtrek zijn ter plaats.

Men bestatigde weldra dat er in de mijn brand was ontstaan. Seffens werden al de reddingsploegen van den zuidelijken kolenbassijn van het Land van Walles per telefoon ter plaats geroepen en voor negen ure daalde een eerste ploeg langs eenen nabij liggenden schacht in de mijn af.

Het eerste nieuws dat de redders lieten hooren luidde dat er geene hoop meer bestond. Toch gingen zij vooruit en rond 11 ure vonden zij verschillige groepen mijnwerkers, op plaatsen waar de verluchting nog voldoende was gebleven.

EENIGE HOOP.

De reddingswerken werden zoo moedig voortgezet dat een weinig na 11 ure 327 mannen naar de oppervlakte waren gehaald. Daarna haalde men zes lijken boven.

Veel der geredden waren in droevigen toestand. Eenigen waren half verstikt, anderen waren half verbrand.

SLECHTE TIJDINGEN.

Doch slechte tijdingen werden weldra vernomen. Het grauwvuur maakte de taak der redders zeer moeilijk, en de vlammen woedden op schrikbarende wijze.

Het vuur breidt zich uit langs de schachten voor den toevoer der lucht in de mijn.

VIER HONDERD EN ACHTTIEN SLACHTOFFERS.

Men heeft alle hoop op redding van 418 mijnwerkers verloren.

DE REDDINGSWERKEN VOORTGEZET.

Dinsdag avond, om 9 ure, waren de reddingsploegen slechts vijftig meters naar het westen kunnen doordringen in de richting der brandende mijn. Daar men nog twee mijlen zou moeten verder vooruitkomen om tot bij de opgeslotenen te geraken, hebben de overheden bijna alle hoop verloren om een der ongelukkigen levend weder te vinden.

Ondanks de moedigste pogingen zal het onmogelijk blijken voor 3 uren 's morgends de vlammen te overmeesteren.

Al dezen die de mijnen van Zuidelijk Walles kennen, koesteren geene de minste hoop nog overlevenden te vinden.

De lijken die bovengehaald werden konden onmogelijk worden herkend, gezien de ijselijke verminking.

GANSCHE FAMILIEN BEGRAVEN.

Duizenden personen wachten ter plaats der ramp, in doodsangst, tijdingen van hunne bloedverwanten, die zich onder de opgeslotenen bevinden.

Bij het bovenhalen van lijken en gekwetsten, doen zich hartverscheurende tooneelen voor.

Onder de dooden en vermisten zijn er heele huisgezinnen van 5 en 7 personen.

Eene vrouw telt onder de ongelukkige ingeslotenen haren echtgenoot, drie broeders en vier zonen.

De redders zijn rond middernacht boven gekomen en meldden de ontdekking van vijf nieuwe lijken.

— DE REDDINGSWERKEN. — *Nieuwe hoop.* — Dag en nacht worden de reddingswerken in de mijn van Cardiff voortgezet.

Woensdag morgend om 11 ure vond men op eene plaats waar het vuur eenigzins had afgenomen, eenen nog levenden mijnwerker.

Om 2 ure werden 20 andere overleden gevonden beschut achter balken eener ingestorte galarij. Een half uur nadien werd nog een werkman gered.

De overlevenden werden bijna allen buiten kennis gevonden, en hun wegbrengen uit de mijn was zeer moeilijk.

Men heeft nieuwe hoop op het behoud van een deel der ingeslotenen.

HET VUUR UITGEBLOOFD.

Het vuur is in den put uitgedoofd. Nieuwe reddingsploegen dalen af om de mijn te doorzoeken.

Om 10 ure Woensdag morgend waren 26 lijken bovengehaald. Het getal geredden bedraagt nu 487, en nopens het lot van 393 werklieden verkeerd men nog in onzekerheid.

Volgens het verhaal der redders werden de lijken langs de gemeenschapswegen gevonden. Eenige hadden elkander omarmd. Het zal nog lang duren vooraleer heel de mijn kan doorzocht worden.

AL DE INGESLOTENEN BEZWEKEN, ALSOOK 26 GEREDDEN.

Volgens eene statistiek opgemaakt te Londen blijven er nog 384 mijnwerkers in den put bedoven. Alle hoop op redding is vervlogen. Zes en twintig der geredden zijn Woensdag morgend in het hospitaal bezweken.

Ten gevolge der ramp is gansch de streek werkeloos. Meer dan duizend vrouwen en kinderen zijn van alle bestaanmiddelen ontbloot.

Nederland.

OESTERS EN MOSSELEN. — Zooals reeds gemeld, is het schoone weer van den nazomer van zulk een gunstigen invloed geweest op den groei der oesters, dat de visch beter is dan ten vorigen jare om dezen tijd.

Ook de mossels zijn zeer veel in hun visch aangekomen en zijn nu van goede kwaliteit. De handel in mosselsis evenwel nog buitengewoon slap, gevolg ook hiervan, dat de overige kustvisscherij bij het gunstig weer nog gemakkelijk is uit te oefenen. Hier wordt dus bewaarheid : de een zijn brood is den ander zijn dood. L. de oesters is nogal verzending, den tijd van 't jaar in aanmerking genomen

Frankrijk

HET FRANSCHE LEGER. — GENERAALS IN ONGENADE. — De « Petite Republique » meent te weten dat de Hoogere Krijgsraad, ingevolge de fouten bij de groote manœuvers begaan, voorstellen zal generaal Faurie, bevelhebber van het 16e legerkorps, generaal Plagnol, bevelhebber van het 17 legerkorps en divisiegeneraal Besset te straffen.

Volgens de « Humanité » zijn de hoogere officieren, die zullen geblâmeerd worden : generaal Courbebaisse, militair gouverneur van Lyon, generaals Faurie en Plagnol, twee divisie generaals, drie brigade generaals en vijf kolonels.

Allen zullen in beschikbaarheid worden gesteld, behalve generaal Faurie, die op pensioen zal gesteld worden.

* * *

GENERAAL FAURIE HEEFT HET GEVONDEN.

Generaal Faurie, bevelhebber van het 16 legerkorps, richt eenen brief aan den minister van oorlog om te protesteeren tegen de verwijtingen, door generaals Joffre en Chomer uitgebracht tegen hem, naar aanleiding der jongste krijgsbewegingen.

Niets rechtvaardigt die verwijtingen, maar men heeft hem willen in het verderf storten, omdat hij... een republiekeinsch generaal is !

In alle geval, welke het besluit zij dat de ministerraad tegen hem zal nemen,

Gedenkteeken Dhanis. — *Het gedenkteeken, op de Zuiderlei te Antwerpen opgericht, aan Baron Dhanis, den koenen officier die zich vooral verdienstelijk maakt door het verdrijven der Arabische slavenhandelaars uit onze colonie.*

VOOR TWEE VADERS

TAFEREELEN

uit het leven der Pauzelijke Zouaven

49ste vervolg

« Aan mijn geboor zult gij vreugde en blijdschap geven, en juichen zal mijn vernederd gebeente.

« Wend uw aanschijn af van mijne zonden en delg al mijne ongerechtigheden uit.

« Schep een zuiver hart in mij, o God, en vernieuw den rechten geest in mijn binnenste.

« Verwerp mij niet van uw aangezicht, en neem uwen heiligen geest niet weg van mij.

« Geef mij de vreugde uws heils weder, en versterk mij met een gewilligen geest.

« Ongerechtigen zal ik uwe wegen leeren, en zondaars zullen zich tot u bekeeren... »

O, hoe zalvend zijn die eenvoudige, maar verhevene gebeden der heilige Kerk !

Morren had ze van op zijne plaats stilzwijgend aangehoord ; doch nauwelijks hadden die milderende woorden het oor des ouden wijsgeers getroffen, of zij vielen als lavende dauwdroppelen neder op zijn verdord gemoed, en zijn verstikte boezem gaf zich in eenen stroom van tranen lucht.

Was het wel voor Victor, den onschuldige, dat die smeekingen om verzoening gestort werden ? Neen, veeleer voor hem — zoo dacht hij — stegen zij ten hooge ; voor hem, den zondaar, den ongerechtige, had men om ontferming ; voor hem klonk die bede om reiniging des harten ; voor hem vroeg men die vernieuwing des gemoeds : voor hem verzocht men dien geest des Heeren, die de blinde rede des wijsgeers zou verlichten, besturen en geleiden !

Maar, was het zijn zoon niet, uit wiens stervenden mond die laatste zegetoon klonk : Ik zal ongerechtigen uwe wegen leeren ?

Was het Victor niet, die van op zijn doodsbed hem de ondoorgrondelijke wegen der goddelijke Voorzienigheid aantoonde ? Had wellicht de Heer daarom zijn kind aan zijne zijde ontrukt, om den vader, door den zoon, tot zich te roepen ?

« En zondaars zullen zich tot u bekeeren... »

Er is dus nog hoop, ook voor de ongerechtigen, ook voor hen, die, met hunnen God, al het overige verloochend hebben ?

Ja, want hoor, wat thans het vrome koor, als ten antwoord op zijne gepeinzen, aanhief :

« Een offer aan God welgevallig is een gebroken geest ; een vermorzeld en verslagen hart zult Gij niet versmaden, o God. »

Daar schoof er als eene nevelwolk voor Morren's aangezicht.

Nog voltooide de godvreezende schaar hare gebeden ; doch hij ving geen enkel woord der smeekingen meer op.

De priester begon en voltrok de heilige zalvingen op de verschillende zintuigen van den zieke ; doch Morren zag er niets meer van.

Hij voelde zelfs niet meer, wat er in zijn eigen hart omging, en had alle bewustzijn verloren.

Hij had zijn gelaat met de beide handen bedekt, en groote tranen rolden van tusschen zijne vingeren op den vloer der kamer.

Lang, zeer lang, bleef hij in dezelfde houding gebogen zitten, en het was maar, toen de priester met het Allerheiligste wegging, dat hij het hoofd uit zijne handen ophief en eenige oogenblikken, half verwilderd, op den zieke staarde.

Doch eenskaps sprong hij recht, snelde luid snikkend naar de legerstede en viel, als onmachtig, in de armen zijns zoons neder, terwijl hij hem het aanschijn met kussen en tranen overdekte.

— Victor, lieve Victor ! kreet hij tusschen zijne snikken ; het is ged an : gij hebt overwonnen !... Ik geloof, mijn God, ik geloof gelijk mijn Victor !

Een tweede kreet, een kreet van zegepraal rees er in de kamer op, en Victor's moeder mengde hare vreugdetranen en hare omhelzingen met die van haren bekeerden echtgenoot en van haar stervend kind.

Aandoenlijk tooneel, dat de wangen van al de aanwezigen bevochtigde !...

Doch weldra maakte Victor zich uit de armen zijner ouders los.

Eene hemelsche gelukzaligheid lag over zijn gelaat verspreid : zijn stralende blik rustte een oogenblik met onbeschrijfbaar welgevallen op den vader, wiens dwalingen hij zoolang beweend had, op de moeder, die zoo edelmoedig deelgenomen had in zijn offer, en verhief zich dan beziend ten hemel :

— Heer ! zuchtte hij, nu laat gij uwen dienaar henengaan in vrede naar uw woord ; want mijne oogen hebben uw heil gezien !... Ik dank u, o God van oneindige barmhartigheid.... gij hebt mijn gebed verhoord.... gij hebt mijn offer aanvaard.... want thans mag ik de wonderen uwer goedheid openbaren ;... ik mag thans zeggen, dat ik u, bij mijn vertrek uit het vaderland, mijn leven opdroeg voor de verdediging van uwen Plaatsvervanger, ten prijze der bekeering mijns vaders !... Moeder, vervolgde hij, zich tot deze keerende, zie nu, of de stem, wier ingeving ik u in het looverhuisje mededeelde, niet de stem des Heeren was !... o, gelukkig wij, dat wij niet doof bleven voor hare inspraken !... En dank u ook, lieve Jozef ! ging hij voort, terwijl hij zich tot zijnen bloedverwant richtte ; het is uw edelmoedig besluit van u voor uwe moeder te slachtofferen, dat mij het gezegend denkbeeld ingaf, welk mij de ziel mijns dierbaren vaders laat winnen !...

Doch nauwelijks had Morren die woord n zijns zoons gehoord, welke hem zoo eenskaps het geheim van Victor's besluit verklaarden, of hij borst opnieuw in tranen uit, als nedergeslagen door de grootsche verbevenheid dier beldhaftige kinderliefde, welke hij in zijne ongelooviglheid zelfs niet eens had vermoed.

— O Victor ! Victor ! weende hij : welke liefde, welke liefde !... En ik !... Wee mij, ongelukkige ! ik noemde u een ondankbaar kind, eene venijnige slang, die den boezem wondt, welke haar gekoesterd heeft. En dat op het oogenblik zelf, wanneer gij uw leven voor mij slachtoffert !... Ach, kind lief, voer hij voort, terwijl hij voor het bed van den zieke op de knieën viel : ik heb u zwaar verongelijkt met aan uwe liefde te twijfelen !... Vergiffenis, Victor, vergiffenis ! maar, kind, ach zult gij uwen ellendigen vader nog wel kunnen beminnen ?...

— Genoeg, genoeg, vader ! onderbrak hem de weenende zieke : uwe woorden wonden mijn hart. Ach, ik heb u immers niets te vergeven ? sproot gansch uw handelwijze niet voort uit uwe liefde voor uw kind ? En gij vraagt mij, of ik dien liefhebbenden vader.... dien ik ondanks zijne dwalingen zoo beminde.... nu nog zou kunnen beminnen, nu dat hij tot zijnen God is teruggekeerd ?... Vader, moeder ! aan mijne borst, waarin de God van goedheid en liefde daareven is nedergedaald !.. Op mijne borst moet de vredekus de vereeniging van ons allen met God bezegelen !...

En het gelukkige drietal vergat een oogenblik in elkanders armen de smarten van het naderend afscheid....

Eenskaps stegen er buiten huis, in de straat, luide geroepen op.

— Daar is de *Bambino d'Araceli*, kreet er eene stem.

— Is het waar ?

— Inderdaad, hij is het.

In het begin der straat was namelijk een groot, gesloten, bruinkleurig rijtuig verschenen, uit wiens rechterdeur een rood voorhangsel wapperde.

Het bevatte twee Minderbroeders ; de eene was van eene stool voorzien, terwijl de andere eene brandende kaars droeg.

Het was het rijtuig van den *Bambino d'Araceli*, beeld des Verlossers in zijne kinderjaren, wien het Romeinsche volk een grooten eerbied toedraagt, en naar wiens zegen de stervenden in hunnen doodsstrijd vurig verlangen.

De arme Victor, die zijn einde voelde naderen, had bij den priester, die hem de laatste Sacramenten toediende, aangedrongen om, nog voor den nacht, met den zegen van het heilige beeld, de aflaten te ontvangen, die er zijn aan vastgehecht.

In de straat was al het volk op de knieën gevallen :

— O, Santo Bambino, smeekte men ; zegen ons !

— Bewaar ons in gezondheid !

— Genees mijn kind !

— Laat de vruchten der aarde wel gelukken !

En honderd andere smeekingen meer stegen er op uit de geloovige borst der Romeinen.

Aan de woning van Stefano gekomen, hield het rijtuig stil, en de beide kloosterlingen stapten er uit, om het heilige beeld naar de kamer van den zieke te brengen.

Een nieuwe glans scheen op het gelaat van den pauselijken vrijwilliger uit, toen hij de dienaars des Heeren zag binnentreden, en hij vernederde zich nogmaals uit gansch zijne ziel onder de zegening van den eerbiedwaardi en Bambino, terwijl een gebed, brandend van dankbaarheid, als een zang van liefde en zegepraal, van uit zijne borst ten hemel steeg tot voor den troon van den Allerhoogste.

Doch nog eene andere weldaad wachtte den armen lijder ; het was de pauselijke zegen, dien de zoete Pius, als een waar vader, overzond aan zijn stervend kind.

Bij dat blijk van liefde glom het oog des lijders opnieuw van zalige geestdrift.

— Moeder, zeide hij met stille stem tot de vrouw, die nog immer aan zijne zijde geknield lag, nu is alles wel ;... nu ga ik weldra afscheid nemen. Doch, moeder lief, wil niet ....

Inderdaad, als om zijne woorden te bevestigen, ging een pijnlijk gegorgel in de keel hem de spraak af.

Het was het oogenblik door den geneesheer voorzien.

De arme zieke ademde moeilijk en bij elke ademhaling rees er uit zijne borst een naar geratel op, dat telkens hooger scheen te klimmen.

Eindelijk brak hij uit in een hevig gehoest, en een vervaarlijke straal bloed stroomde gulpend uit zijnen mond.

Met eene heesche weeklacht bonsde Morren voorwaarts, als wilde hij den nakenden dood van zijn eenig kind afweren, terwijl zijne echtgenoote zacht het hoofd haars lijdenden zoons ondersteunde.

De omstanders weenden over hunne onmacht om den zieke te helpen.

De goede Marten vooral wrong van smart de handen te zamen.

— Mijn God, murmelde hij bij zich zelven, baal dan nog liever mij weg ! ik ben toch voor niets goed op de wereld. Arme Victor ! arme ouders !...

De vrome zieke alleen bleef kalm in het midden van al zijn lijden.

— Het is niets, zeide hij met helderen glimlach ; het is de verlossing....

Intmiddels was de nacht langzaam gevallen, en Nunziata had het licht ontstoken.

Reeds eenen geruimen tijd heerschte nu de stilte in het vertrek.

De bloedspuwing scheen den zieke eenigszins verlicht te hebben ; hij lag thans weder rustig op zijne legerstede. Echter zijn gelaat was reeds bleek als dat van eenen overledene ; zijne wangen waren allengskens meer ingevallen ; een klam zweet zijpelde langs zijne blonde lokken, en het dekseel ging onder zijne ademhaling telkenmale golvend op en neder.

Voor zijne sponde zaten zijne ouders geknield, zonder een enkelen blik van het voorwerp hunner liefde af te wenden.

En hij ! — met wat een welgevallen zag hij op die teerbeminde wezens neder ! O, het scheen hem, dat hij hen nooit vuriger had lief gehad dan thans. En echter, het denkbeeld van het naderend scheiden was hem niet bitter. Wist hij niet, dat hij hun slechts voor een korten tijd ging vaarwel zeggen, om hen vervolgens voor eeuwig terug te vinden ? Wist hij niet, dat hij ook van uit den hemel met hen zou vereenigd wezen ? dat hij over hen van bij den troon des Allerhoogsten, als een beschermer, zou waken ?...

O ja, er was eene stem in zijn binnenste, die hem er van verzekerde, en met eene nameloose vreugde welde nogmaals de zwanezang uit zijne borst omhoog :

« Nu laat gij, o Heer, uwen dienaar henengaan in vrede naar uw woord ; want mijne oogen hebben uw heil gezien.... »

En zijn oog straalde nogmaals en nogmaals met eene hemelsche schitterisg op zijnen vader neder . . . . . .

. . . . . .

['t Vervolgt].